

Schmidt Mária: Love story

2014 október 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

„Érték a holokauszt, mert felmérhetetlen szenvedések révén felmérhetetlen tudáshoz vezetett; és ezáltal felmérhetetlen erkölcsi tartalék rejlik benne.” - Kertész Imre

S. Z.-t évtizedek óta nem láttam. Utoljára New Yorkban találkoztam vele a kilencvenes évek elején, azóta elhunyt

közös barátunknál, a nagyszer? történésznél, T. J.-nél. Oxfordban ismerkedtünk meg, ahol ?k tanítottak; S. zsidó történelmet, aminek egyik legtekintélyesebb képvisel?je az Egyesült Államokban, én pedig ösztöndíjasként töltöttem ott rövid id?t. S. egy konferenciára jött Budapestre, el?adása végeztével elmentünk vacsorázni. Órákig beszélgettünk, szóba került a Sorsok Háza is, amir?l már Washingtonban, és persze ittléte alatt is sokat hallott. A velem való találkozásról e-mailben és él?szóban is le akarták beszélni azok, akik vállalták, hogy felkészítik a magyar közállapotokból, bel?lem és a készül? holokausztmúzeumból. Feltehet?en nem tudták, hogy régr?l ismerjük egymást, és ez biztosítja számomra azt az el?nyt, hogy kérdéseit nekem akarja feltenni, és a válaszokat is t?lem akarja meghallgatni.

Megtette. Hosszan beszéltünk a készül? új emlékhelyr?l. Beszámoltam neki a kiállítások, az oktatási és képzési központ koncepciójáról. Megmutattam a küls? és bels? látványterveket, a bels?építészeti koncepciót. A legrészletesebben a tervezett állandó kiállítást vesézték ki. A végén azt mondta: „Ha jól értem, ez egy love story. A magyar zsidók és nem zsidók közötti szerelmi történet. Ami mindent túlélt. Ami miatt mindenek ellenére ma is jelent?s magyar zsidó közösség él itt.”

Középpontban a fiatalok

Igen. A Sorsok Háza Európai Oktatási Központ pont err?l szól. A döntéshozóknak arról a szándékáról, hogy hitet tegyenek a magyarok: zsidók és nem zsidók sorsközösségér?l. Arról az elkötelezettségr?l, hogy ahogy el?deink, úgy mi is közös jöv?t tervezhessünk a múlt század szörny? tragédiái ellenére is. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy a fiatal generációk megismerjék és megértsék, mit jelentett nemzeti közösségünk számára a holokauszt tragédiája. Milyen okok, körülmények, szándékok, er?k álltak a zsidóellenesség mögött hazánkban és Európában? Kik és miért mérgezték meg zsidónak min?sített honfitársaink életét már a végzetes náci megszállás el?tt? Hogyan és miért következhetett be Európa utolsó, szinte sértetlen zsidó közössége egy részének rekordgyorsaságú megsemmisítése a náci haláltáborokban? Kik felelnek érte? Kik voltak azok, akik emberek maradtak az embertelenségben, mert a jót választották, esetenként életük és szabadságuk veszélyeztetése árán is? Hogyan voltak képesek az életben maradottak újrakezdeni, feldolgozni az alig feldolgozhatót? Mi a magyarázata annak, hogy legtöbbjük úgy döntött, itthon marad, itt kezdi újra az életét, osztozik mindabban, amiben honfitársainak osztoznia kellett? Mert ez egyedülálló, és egyáltalán nem magától értet?d?, különösen ha figyelembe vesszük, hogy a régióban, s?t szinte egész Európában mindenhol a szétválás mellett döntöttek a túlél?k.

A Sorsok Háza három f? részb?l áll. Kiállítási, oktatási és képzési részb?l. Ezen túlmen?en rendelkezik egy korszer? és igényesen felszerelt konferenciateremmel, id?szaki kiállítások befogadására, illetve rendezésére alkalmas helyiséggel és az ehhez kapcsolódó infrastruktúrával.

A kiállítórész három egységre tagolódik. Az állandó kiállításra, ami 50-60 perc alatt bejárható. Ennek a kiállításnak a területét leárnyékoljuk, hogy a látogató semmilyen elektronikus eszközt ne tudjon használni. Az itt elmondott történetnek – amely az 1938 és 1948 közötti id?szakra fókuszál és szinte teljes egészében a túlél?k visszaemlékezésein alapul – kell a látogatókat érzelmileg megérintenie, érdekl?désüket felkeltenie, és optimális esetben kérdések feltételére ösztönöznie. Az installáció és a narratíva els?dlegesen a 14–24 éves korosztályokat célozza meg.

Ennek a kiállítási egységnek a bejárása után a látogató továbbmehet a „felfedez?”-részbe, vagy megnézheti a többi „kamarakiállítást”. A felfedez?részbe lépve táblagépet kaphat, amin megtalálja a kiállítási anyaghoz kapcsolódó legfontosabb ismeretanyagot, neveket, dátumokat, lexikont, valamint kérdéseket és feladatokat is talál. Ha a kamarakiállításokra kíváncsi, eldöntheti, hogy megnézi vagy esetleg egy következ? alkalommal visszatérve látogatja meg ?ket. A kamarakiállítások terveink szerint Szenes Hannát, a cionista ellenállást, Raoul Wallenberget és Slachta Margitot, illetve Salkaházi Sárát, a Józsefvárosi pályaudvar 1944-es történetét, valamint a józsefvárosi zsidóság történetét mutatják be. Itt helyezzük el a tettesek és a felel?sök, illetve az emberment?k falát is. A felfedez?teremben egy filmfolyamon is megismerhetik a látogatók a kor legfontosabb eseményeit, szerepl?it. Az interaktív, böngészési és keresési lehet?ségeket is kínáló számítógépes munkahelyeken pedig alkalmuk nyílik további információk, adatok gy?jtésére, megismerésére.

Az oktatási központban olyan foglalkozásokat tervezünk, amelyek az Y generáció számára hozzák kézzelfogható közelségbe a kirekesztettségb?l, a kitaszítottságból, az üldözötté válással kapcsolatos élményekb?l számukra lesz?rhet? tapasztalatokat, miközben a jó és rossz közötti választás és az egyéni felel?sségvállalás megkerülhetetlen fontosságának jelent?ségére hívjuk fel a figyelmüket. Ugyancsak fontosnak tartjuk, hogy a tanárok számára olyan képzési programot nyújtsunk, ami alkalmassá teszi ?ket a XX. századi diktatúrák kollektív üldözéseinek oktatására, különös tekintettel a holokauszt tragédiájára.

Rituális kivégzés

Hetven évvel ezel?tt, 1944-ben szenvedte el hazánk modern kori történelmének egyik legnagyobb tragédiáját. A Sorsok Háza létrehozásáról a második Orbán-kormány a holokauszt 70. évfordulójával kapcsolatos emlékév keretében döntött. Szándéka szerint az emlékév a hét évtizeddel ezel?tti nemzeti tragédiát felidézve alkalmas lesz arra, hogy „rendezzük végre közös dolgainkat” és hogy a tragédiát „békévé oldja az emlékezés”. Az emlékév keretében társadalmi programok megvalósítására 1,5 milliárd forintos keretet nyitott a kormány, illetve döntött arról, hogy az egykori Józsefvárosi pályaudvar épületében jöjjön létre a Holokauszt Gyermekáldozatainak Emlékhelye – Európai Oktatási Központ. A projekt szakmai vezetésével a kormány engem bízott meg, a beruházás lebonyolításával pedig Fürjes Balázs kormánybiztost.

A feladat megtisztel?, de hatalmas felel?sség és munkateher is egyben. Sokáig haboztam, elvállaljam-e. Gyermekeim szerettek volna lebeszélni. Barátaim egy része szintén. Ellene szólt, hogy kíméletlen támadásoknak teszem ki magam. És még ha minden jól megy is, amiben a mai napig töretlenül bízom, akkor sem számíthatok másra, mint gyalázkodásra. Végül hazaszeretetb?l mondtam igent. Azt reméltem, hogy egy ilyen hatalmas és sikeres munka révén talán hozzájárulhatok a megbékéléshez, a múlt tragédiáinak kibeszéléséhez, a sz?nni nem akaró és áldatlan vádaskodásoknak ha nem is a megsz?ntéhez, de legalább a h?fokuk mérsékléséhez. Ezáltal semlegesítve vagy legalább csillapítva azokat az er?ket, amelyek hazánkat folyamatosan antiszemitázzák, fasisztázzák, és ezt a politikai fegyvert használva próbálnak diszkreditálni bennünket.

Számítottam tehát arra, hogy abból a körb?l, akik már a Terror Háza Múzeum kapcsán is médiahadjáratot indítottak az intézmény ellen, és mindent megtettek, hogy bel- és külföldön ellehetetlenítsék, most is akcióba lendülnek majd, amit haladéktalanul meg is tettek. Ugyanazok, ugyanazzal a vehemenciával, ugyanolyan indokokból kíméletlen támadást indítottak bel- és külföldön ellenem és a létesítend? emlékhely ellen, szabad utat engedve annak a gy?löletorgiának, amely oly jellemz? rájuk. Ezért vált ez év elejét?l a Sorsok Háza-projekt a részévé annak a politikai támadássorozatnak, amelynek élére a lehet? legszerencsétlenebb módon a Mazsihisz állt. A 2014-es választási kampányhoz közeledve ugyanis a neológ zsidó vallási szervezet magára vállalta, hogy – a kormányellenes er?k gyengesége és határozatlansága miatt elégedetlen értelmiségi körök nyomásának engedve – frontális támadást intézzen a kormány ellen, az emlékév bojkottjával fenyegetve. Hárompontos

követeléscsomagot állított össze, melyben a Szabadság térre tervezett, a náci megszállás áldozataira emlékeztet? szoborkompozíció elhelyezésének leállítását, illetve Szakály Sándor f?igazgató eltávolítását követelte a Veritas Történetkutató Intézet élér?l, valamint ellen?rzési, illetve felügyeleti jogra tartott igényt a Sorsok Háza kialakításával kapcsolatban.

A zsidó szervezet politikailag motivált támadássorozatát Orbán Viktor miniszterelnök azzal próbálta meg szám?zni a kampánytémák közül, hogy a választások utáni egyeztetésre kérte fel a zsidó szervezeteket. A Mazsihisz, illetve a körülötte felsorakozók ennek ellenére szünet nélkül folytatták kampányukat és támadták a Sorsok Házát. Megfenyegettek és megzsaroltak mindenkit, aki dolgozott velünk, vagy akár csak elgondolkodott a felkérésünkön. E-mail üzenetekkel bombázták a nemzetközi tanácsadó testület tagjait és mindenkit, akit csak elértek. Vádaskodásaikkal teleszórták a bel- és külföldet. A washingtoni Holokausztmúzeum egyes vezet?ivel együttm?ködve, akiket amúgy is eléggé elfogultnak láttam velünk szemben, ellenünk hangolták a Yad Vashemet. Az izraeli magyar közösséget is folyamatosan hergelik. Vádpontjaik között szerepelt, hogy a Sorsok Háza elnevezés nem jó, illetve félrevezet?, a helyszín nem autentikus, és amennyiben mégis az, akkor is partikuláris, a kormány által megszabott határid? túl rövid, ennyi id? alatt lehetetlen egy ilyen összetett munkát elvégezni, másrészt azonban a megbízatásomat követ? egy hónapon belül felróták, hogy nem álltam el? a kész forgatókönyvvel. A Bálint-házban nyilvános autodafét rendeztek, ahol a projekt mellett érvel? és abban dolgozó Ger? András professzort a f?inkvizítori szerepben tetszelg? Karsai László Mazsihisz-alkalmazott és a jelen lev? igencsak indulatos publikum helyettem is rituálisan kivégezte.

Külföldi nyomás

Ez várható, s?t el?re kalkulálható volt. Mindezt már átéltem a Terror Háza Múzeum megnyitása el?tt, alatt és utána még évekig. A nemzetközi nyomásgyakorlásnak azt a közvetlen és intenzív szakaszát azonban, amit ennek a feladatnak a kapcsán megtapasztaltam, a Terror Háza Múzeum létrehozásakor nem kellett megélnem. Akkor egyedül Oroszország akkori nagykövete, Valerij Muszatov úr tiltakozott, aminek élét egy közös bejárással és beszélgetéssel sikerült elvenni, s?t az egykori diplomata azóta több konferenciánkon is el?adást tartott. A Sorsok Házával kapcsolatban azonban nyugati nagykövetek sora érzi úgy, ki kell oktatnia engem arról, hogyan kell értelmeznem, illetve értelmeznünk, nekünk, magyaroknak XX. századi történelmünket, különös tekintettel Horthy Miklós szerepére. Számtalan el?adást kellett nyugati diplomatáktól végighallgatnom Horthyról, a magyar „revizionizmusról”, a magyarok kollaborációjáról olyan országok képvisel?it?l, amelyeknek viselt dolgaival kapcsolatban legalább annyi, ha nem több kérdés felvetésére lenne apropó. Az Egyesült Államok ügyviv?je, André Goodfriend úr már 2013 karácsonya el?tt elkérte t?lem, persze „barátilag” azok nevét, akik a Sorsok Háza-projektben dolgoznak. Majd két héttel kés?bb szintén barátilag közölte velem, hogy nem mindenkinek a közrem?ködésével ért egyet. „Nem tudtam, hogy önnek egyet kell értenie” – válaszoltam, ugyancsak barátilag. Anglia nagykövete arról biztosított, hogy ?felsége kormányát nagyon érdekli a magyar holokauszt. Ami szép t?le, különösen annak fényében, hogy mialatt az európai, illetve a magyar zsidóság elpusztítása folyamatban volt, el?deit különösebben nem foglalkoztatta az ügy. ?k is és még tucatnyi diplomatatársuk fogalmazta meg elvárásait és kívánságait a készül? kiállítással kapcsolatban. Úgy az izraeli, mint a washingtoni nagykövetünket berendelték miattam a külügyminisztériumokba, kifogásolva, hogy egy könyvbemutatón azt mondtam, a XX. század legnagyobb tragédiája az els? világháború utáni b?nös békerendszer volt, és hogy Horthyt, Kádárhoz hasonlóan, árnyaltan és méltányosan kell megítélnünk, nem pedig fehéren-feketén.

A külföldi diplomaták, különösen az Egyesült Államok felel?s tisztségvisel?i közül többen annak a határozott igényüknek is hangot adtak, hogy a magyar kormánynak nemzetközi történészbizottságot illene és kellene felkérnie arra, hogy írja meg Magyarország XX. századi történelmét a számunkra. Ennek a kormánymegbízásnak az érdekében folyamatos nyomást gyakorolnak. Még az Egyesült Államok külügyminiszterét is mozgósították. Különös büszkeséggel tölt el az a tény, hogy az újabb arab– izraeli háborús konfliktus idején az izraeli miniszterelnök, Benjamin Netanjahu id?t szakított arra, hogy levélben forduljon Orbán Viktorhoz személyemmel és a Sorsok Háza-projekttel kapcsolatban.

A belpolitikai csatározások és a példátlan külföldi nyomásgyakorlás következtében úgy a Mazsihisz, mint a Yad Vashem visszamondta közrem?ködését a Sorsok Háza mellett m?köd? nemzetközi tanácsadó testületben. A többi tagot nyomás alá helyezték, hogy a testület munkáját ellehetetlenítsék. Ezért a soron következ? ülésünk helyett csak konzultációt tudtunk tartani, melyen a megjelent tagok (Michael Wolffsohn és Joshua Muravchik) megelégedéssel és tetszéssel fogadták a koncepciónkat.

Nyár közepére némileg megváltozott a helyzet. Az Egyesült Államok holokauszttal megbízott egyik speciális nagykövete, Douglas Davidson, illetve a brit Sir Andrew Burns, a Nemzetközi Holokauszt Emlékezési Szövetség

(International Holocaust Remembrance Alliance – IHRA) képviseletében külön-külön is meggy?z?dtek arról, hogy a projekttel kapcsolatos fenntartások, illetve támadások minden alapot nélkülöznek, ezért nehezen magyarázható, miért is vonják meg támogatásukat Európa legnagyobb és legnívósabbnak ígérkez? emlékhelyét?l.

Nemzetközi tanácsadó testületünk egyik tagja, Andrew Baker rabbi kezdeményezésére, aki az Amerikai Zsidó Bizottság (Jewish Affairs for the American Jewish Committee) nemzetközi kapcsolatokért felel?s igazgatója, július 28-án Budapesten egyeztet? megbeszélésre került sor a Sorsok Háza, a Páva utcai Holokauszt Emlékközpont, a Mazsihisz és az IHRA között annak érdekében, hogy a további együttm?ködés el?l elháruljanak az akadályok. A kiállítás tartalmával kapcsolatban a megjelentek semmilyen kifogást nem emeltek, érdemi javaslatuk, ötletük nem volt. A félnapos ülés eredményeként a részt vev? felek megállapodtak, hogy a holokauszt nemzetközi szakért?inek képvisel?ib?l alakítandó munkacsoport a véleményével segíti majd munkánkat úgy a kiállítás, mint az oktatás területén. A létrejött megállapodást a Mazsihisz – újra teljesen érthetetlenül – 24 órán belül felrúgta, azt állítván, hogy nem az egyeztetett szöveg került sajtónyilatkozat címén nyilvánosságra, holott el?z?leg az elnök ezt a szöveget e-mailben jóváhagyta. További 24 óra elteltével az IHRA is támogatásáról biztosította ezt a hozzáállást.

A külföldi szakért?k és hivatalosságok hozzáállására jellemz?, hogy az IHRA angol elnöke, Sir Burns a júliusi megbeszélés végén felszólított – persze ? is szigorúan csak barátilag –, hogy a jöv?ben ne írjak cikkeket, utalva ezzel a Szabadság téri emlékm?vel kapcsolatos írásomra, ami néhány héttel korábban jelent meg a Heti Válaszban A múlt fogságában címmel. David Cesarini kolléga úrral együtt ezt a tanácsukat azzal indokolták, hogy felel?sséggel tartozom a Sorsok Háza-projektért, amit nem veszélyeztethetek holmi esszék publikálásával. Mindez csak még jobban elmélyítette bennem azt a csodálatot, amit a fejlett nyugati világ iránt érzek annak szólás- és gondolatszabadság iránti mély elkötelezettsége okán, még akkor is, ha kezdem kapiskálni, hogy itt a végeken még sok tanulnivalónk van, miel?tt ez a kiváltság ránk is vonatkozik majd. Addig a legjobb, ha nem írunk cikkeket, és nem gondolkodunk a saját történelmünkön, hanem hálás szívvel elfogadjuk, hogy megteszik ezt ?k helyettünk, nekünk.

Terméketlen viszály

A vallásukat gyakorló magyar zsidók élére a pártállami diktatúra egy szoros ellen?rzés alatt tartott egységes szervezetet állított, amelyen keresztül egyszerre kontrollálta a magyar zsidóság belügyeit és nemzetközi kapcsolatait. Az állampárt id?szakában csak a legelszántabbak maradtak a zsidó szervezetek tagjai, részben a szigorú felügyelet miatt, részben mert a zsidó identitás vállalása és megélése a kommunista hatóságok nemtetszését vonta maga után, és ez esetenként együtt járhatott a megsemmisít? hatású „cionista” váddal is, ami legtöbbször súlyos hátrányokkal járt. A hitközségekhez a rendszerváltoztatás utáni „zsidó reneszánsz” ellenére sem tódultak a tagok. Néhány száz, els?sorban id?s nyugdíjas kivételével jószerivel alig találunk soraikban másokat. A hitközségi vezet?k ezért, akárcsak az általuk irányított szervezetek, semmilyen általános elfogadottságot nem élveznek a magyar társadalomban, amit a legutóbbi id?k sorozatos botrányai csak még jobban a felszínre hoztak. Hiába sorakoznak fel mögéjük a befolyásos nemzetközi zsidó szervezetek és Izrael képvisel?i, diplomatái, a magyar társadalommal nem lehet elfogadtatni sem egy transzvesztita fellép?m?vészb?l evangélikus teológussá, illetve katolikus kántorrá, majd a budapesti hitközség ügyvezet? igazgatójává avanzsált, a Mazsihisz elnöke szerint nem is zsidó származású tisztségvisel?t, sem egy vesztegetésért elítélt volt bankár ügyvezet? igazgatót.

Az is minden érdekl?d? kívülálló számára egyértelm?, hogy a Mazsihisz soros elnöke a Sorsok Házával kapcsolatban nem a megegyezést keresi, hanem azt, hogy a létesül? emlékközponttal kapcsolatos sajtóérdekl?dést maximálisan kiaknázva hozza helyzetbe magát a küszöbön álló újraválasztása érdekében. A Mazsihisz elnöke kérlelhetetlen érdekérvényesít?nek tünteti fel magát, hogy így bizonyítsa nélkülözhetetlenségét kisszámú választói, a nemzetközi zsidó szervezetek és Izrael felé. Ezért rúg fel minden megállapodást és szab újabb és újabb feltételeket. Ezért fogalmaz meg a Sorsok Házával kapcsolatban olyan követeléseket, amelyeket a Páva utcai Holokauszt Emlékközpont esetében – amely állítólag nagyon fontos neki és a nemzetközi zsidó szervezeteknek – sem a múltban, sem a jelenben nem tartott, nem tartottak lényegesnek. A Páva utcai intézményben a zsidó közösség vezet?i az elmúlt több mint egy évtizedben nem voltak képesek hozzájárulni a nyugodt és hatékony munkavégzés feltételeinek biztosításához, amit a gyalázatosan alacsony látogatószámok és a folyamatos belharcok mindennél ékesebben bizonyítanak. Az sem változtatott ezen, hogy ebb?l nyolc éven keresztül szocialista–szabad demokrata kormánnyal m?ködtek együtt. A Mazsihisz vezet?i tehát önérdekeikt?l vezérelve provokálnak folyamatosan terméketlen viszályt a kormánnyal és annak minden intézkedésével szemben. A Sorsok Házát támadva azt sem tekintik túl nagy árnak, ha ezzel ellehetetlenítik, hogy méltón emlékezhessünk a holokauszt áldozataira, meggyilkolt honfitársainkra.

Lázár és Zoltai

Lázár János, a Miniszterelnökséget vezet? miniszter, aki kezdeményez? szerepet játszott a holokauszt hetvenedik évfordulóján megszervezend? emlékév kitalálásában és lebonyolításában, a Szabadság téri emlékm? felállításának és a Sorsok Háza létrehozásának elindításában, általános megrökönyödésre 2014 ?szén azt a Zoltai Gusztávot kérte fel tanácsadójának, aki egészen 2014. április elejei menesztéséig vezet? szerepet játszott a fenti programok ellehetetlenítésében. A Mazsihisz elnökének, Heisler Andrásnak akkori indoklása szerint a holokausszttúlél? Zoltait annyira megviselte, hogy a kormány a német megszállás áldozatai el?tt tisztelg? emlékm?vet kíván emeltetni a Szabadság térre, hogy lemondott összes tisztségér?l. Heisler más stratégiát választott: szokása szerint a nemzetközi közvéleményhez fordult segítségért.

A pufajkás és munkás?rmúltú, egykori MSZMP-tag Zoltai 1991 óta irányította ügyvezet? igazgatóként a Mazsihiszt. Demonstratív beemelését a kormányoldalra a miniszter azzal indokolta, hogy „a tanácsadást nem haveri mutyinak tekinti”, valamint hogy régi ismeretség f?zi ?ket össze. A közvélemény megdöbbenését csak fokozta, hogy Lázár János ígérete szerint a Sorsok Háza kiállítását „csak konszenzusos megoldással” fogják megnyitni, tehát csak akkor, ha a hazai és a nemzetközi zsidó szervezetek és legújabban a magyar holokausszttúlél?k, valamint „a tragédiát elszenved?k” vállalni tudják, illetve egyetértenek a „szakmaiságával”. Mi sem természetesebb, mint Heisler úr értelmezése, miszerint vétójogot kaptak a minisztert?l a Sorsok Háza-projekt felett. Ezek szerint tehát egy mintegy kétezer embert képvisel? vallásos szervezet: a hitközség fogja cenzúrázni a magyar kormány egyik fontos nagyberuházásának tartalmát és szabhatja meg történelemszemléletét, üzenetét. Erre Magyarországon az állam és egyház XIX. század végi szétválasztása óta nem volt példa. A nemzetközi zsidó szervezeteknek beleszólási jogot adni anélkül, hogy egy fillérrel is beszálltak volna az intézmény létrehozásába, szembemegy a szuverén magyar állam felel?sségével, amit saját múltjáért, jelenéért és jöv?jéért visel.

A Népszabadságnak adott minapi interjújában (2014. szeptember 26.) Lázár János újra kifejezésre juttatta, hogy azok az erkölcsi értékek, az a fajta értékközösség, ami a jobboldali politikai tábort meghatározza, az ? számára nem jelentenek semmit. A Zoltai alkalmazásával kapcsolatos kritikákat érdektelennek tartja, s?t hibának tekinti újdonsült tanácsadója tevékenységének „bármilyen formában történ? utólagos és kívülr?l történ? min?sítését”. Ne lep?djünk meg tehát, ha a fenti hivatkozással maholnap azt a Gyurcsány Ferencet ülteti majd ki maga mellé kormánytanácsadóként, akinek ?szödi beszédére néhány hete pozitív példaként hivatkozott.

Lázár nem érti, hogy ezúttal az identitásunkról van szó. Nem a hatalmi praktikák, a háttérben megkötött

biztonságos alkuk világáról, hanem elvekr?l, a hitr?l, mindarról, amire egész életünket és benne politikai közösségünket építjük. Az elmúlt 25 évben sok példát láthattunk arra, hogy az elvek, erkölcsi meggy?z?dések semmibevétele hogyan vezetett politikai közösségek kiüresedéséhez és megsemmisüléséhez. Ha a politika a mindent átható cinizmusra és az elvtelenségre látszik lecsupaszodni, akkor megkezd?dik a visszaszámlálás.

Amikor a Sorsok Háza létrehozására vállalkoztam, tudtam, hogy milyen támadásoknak teszem ki magam. Mégis elvállaltam, mert meggy?z?désem szerint hazámnak szüksége van arra, hogy a fiatal generációk is megtanulják: az egymás iránt érzett szolidaritás meg?rzése az egyik legfontosabb közös értékünk, aminek feladása hatalmas veszteséget okozott a múltban és okozna újra nemzetünknek. Meg vagyok gy?z?dve arról, hogy nemzeti múltunk feldolgozása, tanulságainak megismertetése és megtanítása a mi feladatunk és kötelességünk, ami el?l nem akarunk és nem is vagyunk hajlandóak kitérni. Ez nemzeti közösségünk ügye, amit sem partikuláris, sem idegen érdekek nem befolyásolhatnak. Még akkor sem, ha ezt Lázár miniszter úr másképp gondolja. A love story happy endje a tét.

Ne hagyjuk elrontani. Rajtam nem fog múlni.

A cikk eredetije ITT olvasható!

Schmidt Mária - www.valasz.hu
]]>
Schmidt Mária: A múlt fogságában]]>

Schmidt Mária: A diktatúrák természetér?l

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló